

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindellicorum, 1690

Quàm necessaria sint exercitia pro sustentatione animæ ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

libus dedere, vitia extirpare, mundo, carni,
& Diabolo pro virili resistere.

Quàm necessaria sint exercitia pro sustentatione anima.

Quemadmodum corpus cibis terrenis sustentatur, ita anima operibus spiritualibus, seu totidem deliciosissimis ferculis fovetur, & confortatur. Et, O quàm fercula ista terrenis sunt præferenda! Hæc siquidem mortale corpus enutriunt, vermibus tandem in escam, & in suum nihilum reversurum, illa in longam æternitatem conservant animam æthereas ædes inculturam. Cibus corporalis est corpori in mortem, spiritualis est animæ in vitam. Corpus fragile est, caducum, mortale, modico flatu deijciendum, tot calamitatibus & infortunijs subjectum, omnibus miserijs in sagittam positum, & licet quinque nobilissimis sensibus cernatur præditum, ij ipsi tamen plus ornamenta sunt animæ, quàm corporis; separa animam à corpore, & nihil erunt sensus illi, cum in operando totaliter ab anima dependeant. Anima econtrà tota spiritualis est, & immortalis, nobilissima creatura, remota ab omni vili materia, creata à Deo, ut æternùm vivat, facta ad imaginem Creatoris, præcellentissimis condecorata ornamentis, Dominæ trium illarum potentiarum, Memoria,

Intellectus & voluntatis, potentiarum ^{capax} nobilium, ut earundem adminiculo ^{rem} ipsiusmet Divinae Majestatis contemplati ^{depl} nem elevetur. Capax aeternae beatitudinis ^{is} & digna, quae ipsummet Deum in se recipiat ^{ip}

Delib.
arbitr.
lib. 1. c.
17.

Homo Dei capax est, inquit magnus Augustinus. Haec tantopere à Deo aestimata, ut ^{fra} creaturae Angelus in custodiam assignetur, ⁱⁿ elevata, ut, eodem Augustino teste, solo ^{De} ^{ri}, ac ^{ri}, & ^{ri}, *excepto, majorem non agnoscat: Ratione, & mente nihil est praestantius, nisi Deus.* Tam ^{qui} nerè à Deo dilecta, tantumque aestimata, ^{perv} ipsemet Dei filius sordes ejus abstersurus ^{anim} caelo in terram descendere, carnem assumere, ^{ut} re, funesto crucis patibulo affigi, ipsam ^{et} ^{um} ^{que} mortem subire voluerit, & hanc ^{ip} ^{ria}: ^{id} ^{circò} ^{omnium} ^{acerbissimam}, quò ^{illa} ^{et} ^{cro} ^t ^{eretur} ^{felicior}. Aeternis porro flammis ^{catif} ^{dicta}, & Diabulo propter peccatum in ^{ma} ^{habi} ^{cipium} ^{tradita} ^{praestantissimis} ^{sanctissimis} ^{dura} ^{mortis}, & passionis Christi Jesu meritis ⁱⁿ ^{neri} ^{bertatem} ^{vindicata}, & in regni caelestis ^{solli} ^{haeredem} ^{est} ^{assumpta}, gaudijs illis, ad ^{velin} ^{primitus} ^{erat} ^{creata}, denuò quàm ^{deliciore} ⁱⁿ ^{simè} ^{fruitura}. Et quid multis? Adeò ⁱⁿ [&] ⁱⁿ ^{exardescibat} ^{Amor} ^{divinus}, ut, si Sancto ^{cessa} ^{tonio} ^{cum} ^{alijs} ^{Theologis} ^{credimus}, ^{para} ^{corp} ^{sus} ^{potius} ^{pro} ^{anima}, quàm ^{pro} ^{Angelo} ^{gulis} ^{rit} ^{conditus}: *Propter animam factum est idem* ^{lum} ^{empyreum}; *Caelum empyreum potius* ^{tutil}

Fer. 2.
Pente.

rum tu pro anima, quàm pro Angelo. Et tamen, ah
iculo rem amarissimis lachrymis nunquam satis
mplari deplorandam! tamen in dies experiri, ocu-
titudinis intueri, manibus palpate cogimur, hanc
recipi ipsam tam nobilem creaturam à mortalibus
Augustinus negligi, despici, spirituali suo alimento de-
ta, ut fraudari, & quantum in ipsis est, trucidari;
etur, in corpus autem tam abjectum tantâ curâ fer-
solo Dei, adeò excoli, exquisitissimis ferculis enutri-
Rationari, & ut clariùs dicam, videre tam paucos,
Tam qui seriò ad perfectionem tendant. Tam
mata, perversum agendi modum non satis capio, ô
ersurus anima devota, quomodo enim fieri potest,
n assum ut tanti æstimeretur corpus naturâ suâ despe-
ipsam etum, ex abjectissima & putrida terræ mate-
ancipria: *de limo terra productum*? Unde, obse-
ò illa etro tantus sollicitudinum cumulus, ut despi-
ammissa catissima hæc gleba sustentetur, nullâ prorsùs
n in ma habitâ curâ de nutrimento animæ æternùm
ancipria duraturâ? Corpus, inquires, sine cibis susti-
ritis in neri nequit, & hinc de eo reficiendo tanta
celestis sollicitudo. Probè respondes. At, scias
is, ad velim, & animam cibo spirituali summo ope-
delicio re indigere, quo in Dei gratia conservetur,
deò in & in virtutibus proficiat. Utrique ergò ne-
sancto cessarium alimentum præbeatur, corpori
us, para corporale, animæ spirituale. Corpus sin-
ngelo gulis diebus non semel, sed sæpiùs reficitur,
tum est idem & animæ fiat, non semel duntaxat vir-
potius tutibus, & exercitijs spiritualibus invigilan-
do,

do, sed sapius, frequenter sese in actibus militatis, amoris Dei, mortificationis exercitando. Eadem diligentia, & amantate utatur homo pro sustentatione animæ quâ pro refocillando corpore.

Enim verò, disquiramus paulò intimas sollicitudines pro corpore susceptas. modò providetur illi in dies singulos, aliquoties per annum instituuntur lautiora convivia, cibi deliciores conquiruntur ut suo onere nonnihil relevetur, varias recreationes excogitantur.

Idem & in anima observetur. Fiant singulis diebus consuetae devotiones, exercantur actus virtuosi, instituuntur exercitia ritualia, cibus ordinarius spiritui præbeat, quibus adde: (certis saltem temporibus) lautiora convivia, varias recreationes, vigilia, majorem in spirituali profectu ferventem intensiorem devotionem, frequentem communionem, actus virtutum mortificationis humilitatis &c. quod in cœtibus religiosissimis laudabilissimè observari cernimus, ubi sublevanda simul & refocillanda anima ille est introductus, ut decendiali exercitiis ab alijs semoti tamquam in solitudinem ingressi Deo vacent, ex qua intima cum Deo unione, cui toto illo tempore unice intendunt, delicatissimum pabulum animæ præparent, internisque animæ consolationibus

irrorati magnum sentiunt levamen non sine
immenso virtutum augmento.

Capisnè, Anima devota, ad hoc, ut exer-
citia tibi prosint, ut in amore divino crescas,
necessarium omninò esse, à mundo te subdu-
cere, terrena desplicere, omnémque affectum
ad ea seponere? frustra sanè spes nostras ca-
ducis & perituris affigimus, *Nonnè*, inquit
istorum omnium expertissimus Augustinus,
*nonnè spes nostra non est de hoc seculo? Non
amemus seculum, ab amore seculi hujus vocati
sumus, ut aliud seculum speremus, & diliga-*
Fiant *mus.* Et, si unquam ab amore præsentis sæ-
culi ad Dei amorem avocamur, tunc sanè
perfectissimè invitamur, cum cordibus no-
stris ardens desiderium ad decendialem fe-
cessum infunditur, tum siquidem anima &
corpore, & spiritu à mundo discedit, ut, ma-
gis magisque in virtutibus profectura, majori
contemptu in eum exardescat, cœlestique
contemplationi dedita ardentiori studio fu-
tura inquirat, tota deniq; amore erga Deum
inflammata aliud præter ipsum non amet, o-
mnes actiones, mortificationes, & alia virtu-
um exercitia eo dirigendo, ut ei soli modo,
quo potest, perfectissimo uniatur. Secùs qui
eccecit, aliudque præter Deum quæserit,
nec refocillabit, nec recreabit animam, sed
otius insolito quasi rigore frustra consumet,
tote cibo illo summè necessario, qui unicus
& solus est Deus, destitutam.

Præ-

*Serm.
39. de
verb. D.
in Joan.*